

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI SÁU

MỘT CUỘC GIAO HỢP RẤT LY KỲ

Đoàn Diên Khánh là người võ nghệ cao cường mà lớn mật. Lão không sợ hãi gì, ngang nhiên đi vào trong nhà.

Vương phu nhân vì muốn bắt Đoàn Chính Thuần mà xây dựng một trang viện rất lớn. Qua cổng trang rồi đến một cái sân rộng trồng toàn hoa trà. Dưới ánh trăng tỏ, hoa lồng bóng nguyệt trông rất là tao nhã, ngoạn mục.

Đoàn Chính Thuần thấy cảnh hoa trà được xếp đặt xinh tươi như hồi còn ở với Vương phu nhân tại Cô Tô thì trong lòng chua xót, khẽ nói:

-Té ra... té ra... đây là chỗ ở của... A La...

Vương phu nhân cười lạt hỏi:

-Người còn nhận ra ta được ư?

Đoàn Chính Thuần khẽ đáp:

-Nhận rõ lắm!

Đoàn người lục đục tiến vào trong nhà.

Nam Hải Ngạc Thần đẩy hai cỗ xe lớn trong chứa những người bị bắt tiến vào sau cùng. Trong một cỗ xe có Thư Bạch Phụng, Chung phu nhân, Tần Hồng Miên và Nguyễn Tinh Trúc là bốn vị thiếu phụ đứng tuổi. Còn cỗ xe thứ hai giam Phạm Hoa, Tiêu Đốc Thành, Đồng Tư Quy, ba gã công thân nước Đại Lý.

Cả bảy người đều bị Đoàn Diên Khánh điểm huyết và giao cho Nam Hải Ngạc Thần cùng Vân Trung Hạc giải đi. Mấy người này chỉ còn miệng lưỡi hò hét mắng chửi chứ không phản kháng được chút nào nữa.

Ngoài ra còn bọn phu xe, phu lừa thì lưu lại ngoài trang để trông nom xe cộ và lừa ngựa.

Nguyên Đoàn Chính Thuần phái Ba Thiên Thạch cùng Chu Đan Thần đi hộ tống Đoàn Dự qua Tây Hạ cầu thân rồi, sau tiếp được chỉ dụ của Bảo Định đế sai sứ đưa đến truyền cho Đoàn Chính Thuần phải lên đường về Đại Lý ngay để lên ngôi Hoàng đế, vì Bảo Định đế đã xuất gia đầu Phật tại chùa Thiên Long rồi.

Hoàng gia nước Đại Lý tôn sùng Phật pháp. Trải mấy đời, vua chúa đều lánh ngôi cao để đầu Phật làm sư.

Đoàn Chính Thuần tiếp được chỉ dụ trong lòng rất là thương cảm, nhưng không lấy gì làm lạ. Trấn Nam vương liền đưa cả Tần Hồng Miên, Nguyễn Tinh Trúc từ từ đi về hướng Nam.

Dọc đường, Trấn Nam vương đã được bọn quân nữ cung Linh Thấu báo cho hay là có tay đối đầu lợi hại đặt nhiều cạm bẫy khắp nơi và xin Đoàn Chính Thuần phải gia tâm đề phòng.

Đoàn Chính Thuần cùng bọn Phạm Hoa thương nghị và đều nghĩ ngay tới kẻ đối đầu lợi hại này là Đoàn Diên Khánh không sai. Ai cũng biết lão là tay ghê gớm khó lòng địch nổi chỉ nên lánh đi là hơn.

Đoàn Chính Thuần có biết đầu tin tức đó chính A Bích lượm được của nữ tỳ Vương phu nhân rồi đưa ra. Nhưng A Bích không hiểu rõ đầu đuôi. Dọc đường, quả nhiên có bố trí cạm bẫy thật, nhưng không phải để hại Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần liền thay đổi đường đi thành ra Vương phu nhân xếp đặt bao nhiêu chỗ mai phục đều vướng cả vào người Đoàn Dự, còn Đoàn Chính Thuần thì lại gặp phải tay Đoàn Diên Khánh. Sau trận đánh ở bến Quan Âm gần nhà trạm Long Phụng, Đoàn Chính Thuần toàn quân bị thua liểng xiểng. Hoa Hách Cẩn bị Nam Hải Ngạc Thần đánh bật xuống sông chết mất xác. Còn ngoài ra đều bị Đoàn Diên Khánh bắt được, điểm huyết đưa về phía Nam.

Mộ Dung Phục sai bọn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn coi dũ bên ngoài trang. Chính gã diêm nhiên trở thành chủ nhân sai bảo đây tớ khoản đãi tân khách.

Vương phu nhân nhìn bọn Thư Bạch Phụng, Tần Hồng Miên không chớp mắt và thấy trong bốn người này mỗi người đều có một vẻ quyến rũ. Tuy họ không giữ vẻ đài các nhưng kẻu bằng hồ ly hay tiện nhân cũng cảm thấy có điều không ổn. Phu nhân tự nhủ:

-Những người này mình thấy còn thương hướng chi lão già kia!

Đoàn Dự ở phòng bên nghe thấy nói phụ thân cùng mẫu thân đều đến đây cả và đều lọt vào tay cường địch. Chàng vừa vui mừng vừa lo sợ.

Bỗng nghe Đoàn Diên Khánh lên tiếng:

-Vương phu nhân! Sau khi đại sự thành tựu rồi, tại hạ giao Đoàn Chính Thuần để mặc phu nhân xử trí. Còn thằng lỏi Đoàn Dự bây giờ ở đâu?

Vương phu nhân giơ hai tay lên vỗ ba cái. Hai tên thị tỳ đến trước cửa khom lưng đợi lệnh.

Vương phu nhân nói:

-Đem gã tiểu tử ra đây!

Đoàn Diên Khánh ngồi trên ghế bành giơ tay trái ra vỗ vào vai Đoàn Chính Thuần.

Ta nên biết rằng Đoàn Diên Khánh rất sợ phép Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự. Lão vẫn nghi ngờ Vương phu nhân cùng Mộ Dung Phục thi hành mưu kế cho Đoàn Dự ra đối phó với lão. Lão còn sợ Vương phu nhân và Mộ Dung Phục không thành thực và Đoàn Dự võ công ghê gớm. Cọp sổ lông rồi thì thật khó lòng chế phục được. Lão liền nắm lấy vai Đoàn Chính Thuần là để Đoàn Dự lo cho tính mệnh phụ thân không dám giở trò gì nữa.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Bốn ả thị tỳ khiêng Đoàn Dự ra đặt giữa nhà, chân tay chàng đều bị trói bằng gân bò, miệng lại bị nhét đầy hạt vải. Mắt chàng bị che bằng tấm khăn đen, người ngoài trông thấy không hiểu chàng còn sống hay đã chết.

Đoàn phu nhân là Thư Bạch Phụng thất thanh la gọi:

-Dự nhi!

Rồi bà toan nhảy ra cướp lấy cậu con yêu quý.

Vương phu nhân vươn tay ra đẩy vai bà quát lên:

-Hãy ngồi yên đó.

Đoàn phu nhân bị điểm huyết rồi, khí lực mất hết. Bà bị đẩy một cái ngã ngay xuống ghế rồi không nhúc nhích được nữa.

Vương phu nhân nói:

-Thằng lỏi này bị ta đánh thuốc mê rồi. Gã tuy còn sống nhưng chưa khôi phục được trí giác. Diên Khánh Thái tử! Điện hạ phải chứng nghiệm xem có đúng gã không hay là bắt lầm người.

Đoàn Diên Khánh gật đầu đáp:

-Đúng thế!

Vương phu nhân cho là bẫy "Tuý nhân phong" đốt chàng, sức thuốc rất lợi hại... nhưng phu nhân có biết đâu là trong mình Đoàn Dự có Chu cấp thần công, nên chàng chỉ mê đi chẳng bao lâu đã hồi tỉnh lại. Có điều người chàng bị trói và ở vào hoàn cảnh đau khổ thì cũng chẳng khác gì thần trí bị mê muội.

Đoàn Chính Thuần gượng cười hỏi:

-A La! Nàng bắt Dự nhi làm chi vậy? Huống chi y lại không phạm tội gì với nàng.

Vương phu nhân háng giọng mà không trả lời. Phu nhân không muốn thổ lộ tâm tình lưu luyến Đoàn Chính Thuần trước mặt mọi người mà cũng không nỡ thốt ra những lời oán ghét.

Mộ Dung Phục sợ Vương phu nhân lửa tình ngày trước bốc lên làm hư hỏng đại sự của mình, liền nói:

-Sao Vương gia lại bảo y không đắc tội với tặc cô mẫu. Y... quyến rũ biểu muội tại hạ là Vương Ngọc Yến, làm như bản tiết sạch giá trong. Cô mẫu! Hạng người này chết là phải lắm...

Gã chưa dứt lời thì Đoàn Chính Thuần cùng Vương phu nhân đều la hoảng:

-Sao? Y cùng...

Đoàn Chính Thuần sắc mặt lợt lạt nhìn Vương phu nhân khẽ hỏi:

-Có phải là con nhỏ đó tên gọi Ngọc Yến không?

Vương phu nhân tính nóng như lửa. Bà nhẫn nại đến bây giờ không nhin được nữa, vừa khóc vừa oà lên vừa la lối:

-Con người bạc hãnh vô lương tâm kia! Người hại ta chẳng kể làm gì, mà còn làm hại cả con gái người nữa. Ngọc Yến... Ngọc Yến là cốt nhục của người đó.

Rồi bà quay lại giơ chân ra vừa đá Đoàn Dự vừa mắng:

-Mi thật là con quỷ hiếu sắc không bằng giống cầm thú, mất hết cả thiên lương, đến em gái cũng chẳng chịu buông tha. Ta giận không đem mi ra chém nát như tương được!

Bà vừa đá vừa la mắng khiến mọi người trong nhà ai cũng kinh hãi.

Bọn Đoàn phu nhân, Tần Hồng Miên đã biết rõ tính nết Đoàn Chính Thuần nên hiểu ngay y cùng Vương phu nhân tư tình với nhau sinh ra con gái là Vương Ngọc Yến gì gì đó.

Bọn Đoàn Diên Khánh, Mộ Dung Phục chỉ nghĩ một chút là hiểu rõ ngay. Chỉ có Nam Hải Ngạc Thần vốn là người ngu độn nên không hiểu gì. Hắn thấy Đoàn Dự nằm đó liền giơ tay ra đẩy vào vai Vương phu nhân quát lớn:

-ó! y là sư phụ ta. Mi đá sư phụ ta thì có khác gì đá ta. Mi mắng sư phụ ta là loài cầm thú thì ra ta cũng là cầm thú ư? Mụ đàn bà điên rồi này! Ta phải moi gan móc ruột mi mới được.

Đoàn Diên Khánh vội nói:

-Nhạc lão Tam! Không được vô lễ với Vương phu nhân! Thành lỏi họ Đoàn này là quân vô sỉ tiểu nhân. Gã lừa gạt để người kêu bằng sư phụ. Ngày nay nên trừ khử gã đi, không thì còn mặt mũi nào mà trông thấy người giang hồ nữa?

Nam Hải Ngạc Thần cãi lại:

-Y là sư phụ tiểu đệ thật, chứ không phải lừa gạt tiểu đệ, sao lại giết y được?

Hắn vừa nói vừa đưa tay ra cời trói cho Đoàn Dự.

Đoàn Diên Khánh nói:

-Lão tam! Người chớ có hồ đồ làm bậy. Lấy "Ngạc chuỷ tiễn" ra bổ vào đầu thành lỏi cho chết đi!

Nam Hải Ngạc Thần lắc đầu quây quây đáp:

-Không được! Không được! Lão đại! Bữa nay Nhạc lão tam không thể nghe lời lão đại, mà nhất định phải cứu sư phụ!

Nam Hải Ngạc Thần nói xong, dùng sức giật mạnh định làm cho đứt sợi gân bò.

Đoàn Diên Khánh giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

-Đoàn Dự mà được cời trói, gã thi triển phép Lục mạch thần kiếm thì không còn ai chống nổi gã nữa. Đừng nói hư hỏng việc lớn mà tính mệnh mình cũng khó bảo toàn.

Trong lúc cấp bách, lão vung trượng đâm tới sau lưng Nam Hải Ngạc Thần. Cây trượng đâm suốt từ sau lưng ra tới trước ngực.

Nam Hải Ngạc Thần thấy sau lưng đau nhói, rồi đầu trượng thò ra trước ngực. Lão kinh ngạc chẳng hiểu ra sao, quay đầu lại nhìn Đoàn Diên Khánh như để hỏi lão tại sao lại hạ độc thủ giết mình?

Đoàn Diên Khánh, một là tính tình hung dữ, hễ ra tay là độc địa, hai là lão sợ phép Lục mạch thần kiếm, chỉ lo Nam Hải Ngạc Thần cời trói cho Đoàn Dự.

Tuy lão không có ý giết Nam Hải Ngạc Thần, không ngờ ngọn trượng đâm vào chỗ trọng yếu. Lão thấy Nam Hải Ngạc Thần nhìn mình thì có ý hối hận nhưng chỉ thoáng qua một cái, lòng hối hận lại tiêu tan. Lão giựt mạnh rút cây cương trượng ra, rồi lớn tiếng gọi:

-Vân lão tứ! Đem xác y đi mai táng. Vì y không chịu nghe lời huynh trưởng nên phải chịu chết.

Nam Hải Ngạc Thần kêu to lên một tiếng, rồi ngã lãn ra. Sau lưng và trước ngực máu vọt lên như suối. Hai mắt lão vẫn tròn tròn xoe, thực là chết không nhắm mắt.

Vân Trung Hạc nắm lấy xác Nam Hải Ngạc Thần kéo đi. Tuy hắn cũng ở hàng tứ ác, nhưng vẫn ghét cay ghét đắng Nam Hải Ngạc Thần vì lão mấy phen ngăn trở những việc chọc gái của hắn. Võ công hắn thua kém không làm gì được, nên đành phải chịu.

Nay hắn thấy Nam Hải Ngạc Thần bị Đoàn Diên Khánh giết chết, trong lòng khoan khoái vô cùng.

Mọi người thấy Nam Hải Ngạc Thần cùng phe đảng với Đoàn Diên Khánh, mà chỉ một câu nói không hợp đã mất mạng liền, không khỏi hãi hùng. Hành động hung ác đó thật ít thấy trên thế gian. Đứng trước tình trạng bi thảm, khủng khiếp này ai nấy đều pháp phồng lo sợ.

Đoàn Diên Khánh cười lạt, nói:

-Kẻ nào thuận theo ta thì được yên lành, mà phản nghịch ta ắt phải mạng vong.

Lão cầm cây cương trượng nhằm đâm tới trước ngực Đoàn Dự.

Bỗng có thanh âm một người đàn bà lên tiếng ngâm nga:

Ngoài chùa Thiên Long,

Dưới gốc Bồ Đề.

Hành khất phương xa,

Quan Âm tóc dài.

Đoàn Diên Khánh nghe thấy bốn chữ "Ngoài chùa Thiên Long", cây cương trượng liền ngừng lại trên không. Nhưng khi nghe xong bốn câu, cây cương trượng không ngớt run lên, rồi từ từ lùi lại.

Lão ngoảnh đầu về phía sau thì chạm phải cặp mắt Đoàn phu nhân. Lão thấy ánh mắt bà dường như có trăm nghìn lời muốn thổ lộ, trong lòng rất là chấn động. Lão run run nói:

-Quan Thế Âm Bồ Tát!

Đoàn phu nhân gật đầu khẽ hỏi:

-Người... có biết thằng nhỏ này là ai không?

Đoàn Diên Khánh tâm thần bối rối, dường như lão nhớ lại hình ảnh một đêm trăng tỏ hai mươi năm trước đây.

Hôm ấy, Đoàn Diên Khánh ở Đông Hải trở về Đại Lý. Khi đến ngoài chùa Thiên Long trên đường đi Hồ Quảng thì gặp cường địch vây đánh.

Tuy lão giết hết bọn địch song chính mình cũng bị trọng thương. Cặp giò bị gãy nát, mặt mũi tàn huỷ. Cổ họng cũng bị lưỡi dao của địch nhân chém vào không nói ra tiếng được. Lão không còn ra hình người. Toàn thân đầy mùi ô ւế.

Những vết thương ruồi bâu, nhặng bay vù vù. Nhưng lão là Hoàng Thái tử nước Đại Lý. Phụ thân lão bị gian thần giết chết. Giữa lúc hỗn loạn lão trốn đi. Sau học được võ thuật trở về.

Đoàn Diên Khánh biết Hoàng đế nước Đại Lý là Đoàn Chính Minh và cũng là đường huynh lão. Nhưng thực ra ngôi Hoàng đế không phải của Đoàn Chính Minh mà là của lão mới đúng. Lão còn biết Đoàn Chính Minh là người nhân hậu thương dân, rất được lòng người.

Ngôi Hoàng đế mười mấy năm trời đã thành vững chắc khó lòng lay chuyển. Trong triều văn võ bá quan ai nấy đều ủng hộ đương kim Hoàng đế chứ chẳng một ai nhớ đến Hoàng thái tử triều đại trước.

Nếu lão xuất hiện đột ngột tại nước Đại Lý thì nguy đến tính mạng. Dù võ nghệ cao cường đến đâu cũng không chống nổi với muôn dân. Lúc này lão bị trọng thương thì dù chỉ một tên lính quèn cũng không địch nổi.

Đoàn Diên Khánh gắng gượng bước đi tới ngoài chùa Thiên Long. Lão chỉ còn cái hy vọng duy nhất là trông vào Khô Vinh đại sư giữ công bằng cho.

Khô Vinh đại sư là em ruột phụ thân lão tức thúc phụ lão. Đại sư cũng là thúc phụ Bảo Định đế Đoàn Chính Minh.

Khô Vinh đại sư là một bậc cao tăng đắc đạo. Chùa Thiên Long lại là tấm bình phong cho họ Đoàn nước Đại Lý, vì đây là nơi để các vị Hoàng đế muốn lánh mình làm tăng ra ẩn cư.

Đoàn Diên Khánh không dám xuất hiện trong thành Đại Lý và phải vào cầu kiến Khô Vinh đại sư. Nhưng Tri khách tăng cho biết Khô Vinh đại sư đang ở vào thời kỳ toạ thiền và mới nhập định ba ngày. Không chừng mười ngày hay nửa tháng mới xong.

Tri khách tăng còn bảo Đoàn Diên Khánh có việc gì thì biên thư để lại, hay để nhà sư vào bẩm rõ với phương trượng để hỏi xem đại sư phát lạc thế nào?

Dù đối đãi với một kẻ ăn mày, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, mà Tri khách tăng cũng vẫn thủ lễ rất khiêm tốn.

Đoàn Diên Khánh khi nào dám thổ lộ chân tướng mình. Lão liền lấy khuỷu tay chống xuống đất, bò đến gốc cây bồ đề để chờ chính Khô Vinh đại sư xuất hiện. Bè ngoài, lão là kẻ hèn hạ nhất đời lại là con người ô ւế dơ bẩn. Nhưng thực ra lão lại là Hoàng Thái tử nước Đại Lý mà ngôi Hoàng đế chính là của lão. Lúc vầng trăng tỏ lên đến đỉnh đầu, thốt nhiên lão thấy một người đàn bà áo trắng từ trong đám mây mù đi tới...

Giữa đám rừng hoang cỏ rậm, mù trắng mịt mờ, người đàn bà áo trắng tóc xoã xuống vai, dường như chân không chấm đất thoãn thoắt đi tới. Tuy nàng quay lưng về

phía ánh trăng không nhìn rõ mặt, nhưng Đoàn Diên Khánh cũng nhận ra đây là một con người tuyệt mỹ, lão không khỏi giật mình.

Những lọn tóc rủ xuống che lấp cả ngũ quan chỉ còn thấy lờ mờ. Đoàn Diên Khánh không nhìn được mặt chỉ biết nữ lang mỹ lệ như tượng Quan Âm Bồ Tát, liền lẩm bẩm:

-Đây nhất định là Bồ Tát hạ phàm để cứu nạn cho Hoàng đế. Thánh Thiên Tử có Bách Linh hộ vệ. Xin đức Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, bảo hộ cho trẫm lại lên ngôi báu. Trẫm nhất định dựng chùa tạ tượng cúng bái đời đời.

Nữ lang từ từ đi gần lại. Lúc nàng chuyển mình, Đoàn Diên Khánh chỉ nhìn thấy nửa mặt nàng trắng nhợt không chút huyết sắc.

Bỗng nghe nữ lang lẩm bẩm:

-Ta đem hết lòng hết ý đãi người... mà người chẳng để vào lòng. Người đã có một người đàn bà, bây giờ lại có người khác. Thế là người quên hết những lời mình thề trước Bồ Tát ngày xưa rồi. Vậy ta đi tìm người khác, ta đi tìm người khác! Bọn đàn ông người Hán các người toàn là hạng phụ bạc khinh bọn đàn bà Bái Di chúng ta như hạng mèo, như chó, như lợn, như bò. Ta nhất định phải báo thù và coi bọn đàn ông các người không phải là người nữa.

Những câu này nữ lang nói rất khế tựa hồ nói để mình nghe. Giọng nói đầy vẻ oán hờn.

Đoàn Diên Khánh tự nhủ:

-Té ra đây là một nữ lang người Bái Di bị người Hán khinh khi, ra dạ phũ phàng.

Nguyên người Bái Di và người Đại Lý cùng một chủng tộc, đàn bà, con gái nhan sắc xinh đẹp, da trắng tóc dài hơn người Hán nhiều. Còn đàn ông bộ dạng yếu ớt, nhân số lại ít thường bị người Hán khinh khi lấn át.

Đoàn Diên Khánh thấy nữ lang từ từ đi xa thì nghĩ thầm:

-Không phải! Đàn bà con gái Bái Di tuy nổi tiếng là xinh đẹp, nhưng cũng không có vẻ thần tiên thế này! Huống chi mình bà mặc áo trắng nhẹ như sương. Người Bái Di làm gì có phục sức tinh nhã như thế? Đây nhất định là Bồ Tát hiện thân. Mình chớ nên lẩm lẩn.

Đoàn Diên Khánh bị giày xéo đã nhiều, bây giờ lại không còn đường đất dung thân. Lão yên trí chỉ có Bồ Tát hiện thân mới cứu được lão ra khỏi hoàn cảnh khốn nạn. Lão thấy Bồ Tát bỏ đi liền cố sức bò theo và muốn lên tiếng gọi:

-Bồ Tát hãy cứu ta!

Nhưng trong cổ họng chỉ ú ớ mà nói không thành tiếng.

Nữ lang áo trắng nhìn thấy dưới gốc Bồ Đề có tiếng động và thấy một đống lù lù, người chẳng ra người, thú chẳng ra thú đang chuyển động thân mình. Nàng nhìn kỹ lại mới nhận ra là một gã ăn xin đây mình máu mủ, dơ dáy vô cùng.

Những vết thương trên mặt, trên mình, trên tay, ruồi nhặng bám đầy, bay lên vù vù, và đều tiết ra mùi xú ối khủng khiếp.

Nữ lang kia trong lòng căm hận trượng phu đến cực điểm liền có ý tự khí cho thành người đê tiện để trả thù. Nàng trông thấy người hành khất hình thù khủng khiếp này, ban đầu cảm thấy rùng rợn muốn xoay người chạy trốn. Nhưng rồi nàng tự nghĩ:

-Ta nên tìm một kẻ xú lậu ô uế nhất thiên hạ cùng y giao hợp. Dù cho người là Vương gia, là Đại tướng quân, ta lại càng nên giao hảo với gã hành khất ty tiện này để trả đũa người một cách cay độc.

Nàng không ngờ gì đến Đoàn Diên Khánh là hoàng tộc. Nguyên lão trước kia tướng mạo khôi ngô anh tuấn, chỉ vì bị mười mấy tên cường địch vây đánh thành bị trọng thương mới ra nông nỗi này.

Nàng không nói câu gì, từ từ cởi áo đến trước mặt Đoàn Diên Khánh, chui ngay vào lòng lão, thò hai cánh tay trắng nõn như hoa trà ôm lấy cổ lão...

Nếu Hằng Nga mà biết ra tất cũng lấy làm kinh dị. Không hiểu vì sao một vị phu nhân cao quý như thế mà đến giao tiếp với một lão ăn mày mình đây mủ máu?

Nữ lang áo trắng đứng dậy lâu rồi, Đoàn Diên Khánh vẫn còn tưởng mình nằm mơ, chẳng hiểu là chân hay giả. Thần trí lão vẫn hồ đồ và cho đúng là Bồ Tát giáng trần. Lỗ mũi lão còn phảng phất ngửi thấy mùi thơm. Lão nghiêng đầu đi, lấy tay viết xuống đất bảy chữ: "Bà là Quan Thế Âm tóc dài!" để hỏi nữ lang thì thấy nàng gật đầu.

Đột nhiên, mấy hạt châu nhỏ xuống bên dòng chữ, thì ra đó là nước mắt của nàng.

Đoàn Diên Khánh lại cho đó là mấy giọt nước cam lồ của đức Phật Quan Âm vẩy ra. Lão lẩm bẩm:

-Đức Quan Âm hoá thân làm đàn bà để phổ độ chúng sinh bị trầm luân trong bể đục! Đức Bồ Tát từ bi là thế! Người đàn bà áo trắng này nhất định là Quan Thế Âm Bồ Tát hoá thân rồi. Đức Quan Âm đến đây để điểm hoá cho ta, là có ý bảo ta đừng thối chí. Ta không là kẻ phàm phu tục tử mà là chân mệnh Thiên tử.

oOo